

นานาสาระ

ท่องเที่ยวกับวิชาการ โกลด์โคสต์ ประเทศออสเตรเลีย

จักรินทร์ วัฒนะมงคล พ.บ.*

สำหรับนานาสาระฉบับนี้กระผมต้องขอภัยท่านผู้อ่านและกองบรรณาธิการที่ต้องเค็มบทความนี้จนแล้วจนรอดก็ไม่มีเวลาเขียนให้จบเสียที ผลัดไปผลัดมาก็ได้สักปีกว่าๆมาแล้วที่ผมมีโอกาสได้ไปเยือนเมืองโกลด์โคสต์ ประเทศออสเตรเลียเพื่อเข้าร่วมประชุมและเสนอผลงานวิชาการในงานประชุม Asian Pacific Society of Respiratory (APSR) ประจำปี พ.ศ. 2550 ครับ งานนี้เป็นงานประชุมที่มีแพทย์โรคระบบทางเดินหายใจในภาคพื้นเอเชียแปซิฟิกมาร่วมประชุม เสนอผลงานวิชาการและความก้าวหน้าทางวิชาการใหม่ๆซึ่งมีการจัดประชุมเป็นประจำทุกปีครับ งานประชุมครั้งนี้จัดขึ้นช่วงต้นเดือนธันวาคม ปี พ.ศ. 2550

งานวิจัยที่ผมไปนำเสนอก็ไม่ได้เป็นการรักษาอะไรใหม่ๆแต่เป็นข้อมูลที่คิดว่าน่าสนใจพอที่ผู้จัดงานเขาให้ออกาสเราไปนำเสนอ โดยเป็นข้อมูลเกี่ยวกับการเสียชีวิตของผู้ป่วยในกลุ่มงานอายุรกรรม โรงพยาบาลพระปกเกล้า ชื่อเรื่องคือ The Respiratory Support and Cardiopulmonary Resuscitation Among Dead Patients of the Department of Internal Medicine. หลายท่านอาจสงสัยว่าเราไปสนใจอะไรกับข้อมูลของคนที่ไม่ได้มีชีวิตไปแล้ว แต่การศึกษาของผมช่วยบอกว่าการดูแลรักษาคนไข้จนกระทั่งเสียชีวิตนั้นมีการใช้ทรัพยากรของโรงพยาบาลไปอย่างคุ้มค่ามากน้อยแค่ไหน โดยพบว่าผู้ป่วยที่เสียชีวิตในกลุ่ม

งานอายุรกรรมจำนวน 1,174 รายในปี พ.ศ. 2549 มีทั้งกลุ่มที่ได้รับและไม่ได้รับ respiratory support กับ การ CPR ผู้ป่วยเสียชีวิตกลุ่มใหญ่ที่สุด (ประมาณ เกือบร้อยละ 60) ได้รับการช่วยเหลือหายใจก่อนเสียชีวิต ซึ่งก็คงไม่น่าแปลกใจอะไรถ้าจะคิดว่าผู้ป่วยหนักก็ต้องได้รับการช่วยเหลือ....แต่ผู้ป่วยกลุ่มใหญ่มีสาเหตุการเสียชีวิตจากโรคที่การพยากรณ์โรคไม่ดี เช่น มะเร็ง หรือ end-stage chronic disease ต่างๆ ซึ่งการรักษาด้วย intensive care ตามแบบผู้ป่วยหนักปกติอาจทำให้เราต้องสิ้นเปลืองทรัพยากรทั้งแรงคนรวมถึงค่าใช้จ่ายที่สูงมากโดยไม่ได้ทำให้การรอดชีวิตและคุณภาพชีวิตของผู้ป่วยดีขึ้น ประเด็นเหล่านี้เป็นสิ่งที่แพทย์ที่ดูแลเรื่องของ intensive care จะต้องให้ความสนใจ โดยในการประชุมครั้งนี้ก็มีการพูดถึงหัวข้อ End-of-Life care ใน ICU มีการพูดถึงการบรรเทาอาการคนไข้ที่แพทย์มักจะเลยมวมถึงการถอนเครื่องช่วยหายใจในผู้ป่วยที่สิ้นหวังซึ่งมีหลักการและวิธีดำเนินการเป็นขั้นเป็นตอน และยังช่วยให้ผู้ป่วยไม่ทุกข์ทรมานมากขึ้น เรื่องเหล่านี้ไม่ใช่เรื่องใหม่แต่เป็นเรื่องที่แพทย์มักมองข้ามหรือไม่อยากเข้าไปแตะต้องเพราะเป็นประเด็นที่ละเอียดอ่อนทำให้ผู้ป่วยจำนวนหนึ่งต้องเสียชีวิตลงอย่างทุกข์ทรมาน ซึ่งผมก็ได้มานำเสนอให้ทีมนำผู้ป่วยวาระสุดท้ายของกลุ่มงานอายุรกรรมฟังในเวลาต่อมาด้วยครับ

*กลุ่มงานอายุรกรรม โรงพยาบาลพระปกเกล้า จังหวัดจันทบุรี

รูปที่ 1 แผนที่ประเทศออสเตรเลีย

มาว่ากันต่อถึงเมืองโกลด์โคสต์ (Gold Coast) ซึ่งเป็นสถานที่จัดการประชุมในครั้งนั้น ตอนแรกผมก็งงๆ ว่ามันอยู่ตรงส่วนไหนของประเทศออสเตรเลีย (รูปที่ 1) เมืองโกลด์โคสต์ที่ว่าอยู่ห่างไปทางตะวันออกเฉียงใต้ของเมืองบริสเบน (Brisbane) ซึ่งเป็นเมืองหลวงของรัฐควีนส์แลนด์ (Queensland) ไปประมาณ 80 กิโลเมตร มีชายหาดริมมหาสมุทรแปซิฟิกเป็นระยะทางยาวถึง 70 กิโลเมตร เมืองนี้เป็นเมืองตากอากาศชายทะเลที่เชื่อว่ากันว่ามีชื่อเสียงที่สุดในโลก!!! แต่ผมยอมรับตรงๆว่าไม่เคยรู้จักเมืองนี้มาก่อนเลย ถ้าไม่ได้มีการจัดต้องมาประชุมที่นี่ เมืองที่อยู่ทางใต้สุดของโกลด์โคสต์คือ คูแลงกัตตา (Coolangatta) ซึ่งมีสนามบินภายในประเทศตั้งอยู่ แต่การเดินทางครั้งนี้ผมนั่งเครื่องบินไปลงที่เมืองซิดนีย์ (Sydney) เมืองหลวงของรัฐนิวเซาท์เวลส์ (New South Wales) ซึ่งอยู่ทางตอนใต้ของรัฐควีนส์แลนด์ ก่อนจะนั่งเครื่องบินภายในประเทศไปยังเมืองบริสเบนแล้วนั่งรถบัสต่อเข้าไปยังเมืองโกลด์โคสต์อีกทีครับ

เมืองโกลด์โคสต์ที่มีชายหาดที่มีชื่อเสียงมากมาย แต่ที่นิยมมากที่สุดก็คงจะเป็น Surfers Paradise (รูปที่ 2) ซึ่งเป็นสวรรค์ของนักเล่นวินเซิร์ฟ แต่ก็ต้องระวังเพราะได้ข่าวว่ามักจะมีปลาดุกรายมาจ้องทำร้ายนักท่องเที่ยวจนต้องมียามรักษาความปลอดภัยตามชาย

รูปที่ 2 Surfers Paradise

ฝั่งตลอดทั้งวัน แม่น้ำเนรัญเป็นแม่น้ำสำคัญ และทำให้พื้นที่ด้านในซึ่งขนานกับชายหาดเป็นที่ลุ่มน้ำท่วมถึงเรียกว่า wet lands ซึ่งต่อมาได้มีการปรับปรุงพื้นที่ทำทางน้ำไหลออกทะเลยาวนานร้อยกิโลเมตร มีการก่อสร้างบ้านพักหรูหรามีที่จอดรถส่วนตัวทุกหลัง บริเวณทางน้ำนั้น ส่วนทางทิศตะวันตกก็เป็นเทือกเขาใหญ่ ป่าไม้ และอุทยานแห่งชาติที่ชาวออสเตรเลียเรียกว่า Green behind Gold

อากาศตอนที่เราไป (ต้นเดือนธันวาคม) เป็นช่วงสิ้นสุดฤดูใบไม้ผลิของซีกโลกใต้ (ออสเตรเลียมาจากคำว่า "australis" ภาษาโบราณอะไรสักอย่างซึ่งแปลว่าข้าวได้) นั่นคือกำลังจะเข้าสู่ฤดูร้อนซึ่งอากาศกำลังเย็นสบายเหมือนหน้าหนาวบ้านเรา ที่นี้...เขาแนะนำว่าต่อให้ไม่มีแดดก็ควรทาครีมกันแดดขนาด SPF 15+ ขึ้นไป เพราะรังสีอัลตราไวโอเล็ตที่นี้อันตรายประชากรมีอัตราการเกิดโรคมะเร็งผิวหนังสูงมาก ผมไม่ค่อยได้ออกมาตอนกลางวันเพราะต้องไปประชุม ส่วนใหญ่ก็ได้มาเดินเล่นตอนเย็นครับ ผมชอบมากที่ชายหาดยาวเหยียดนั้นไม่มีสิ่งปลูกสร้างอะไรมาขวางหูขวางตาเลย ทRAYที่นี้ก็จะเอียงนุ่มเท้าดีเหลือเกิน มีเจ้าหน้าที่มาดูแลเก็บเศษสิ่งของที่อาจเป็นอันตรายกับเท้าของนักท่องเที่ยวอีก ที่ชายหาดนี้มี Q1 Tower ความสูง 322.5 เมตร (รูปที่ 3) เป็นอาคารที่อยู่อาศัยที่สูงที่สุดในโลกด้วยครับ ช่วงที่ผมไปโกลด์โคสต์นั้นตื่นมาหกโมงเช้าแดดก็แรงจนสบตาถนนเลียบบชายหาดซึ่งมีทางสำหรับวิ่งหรือเดินโดย

รูปที่ 3 Q1 Tower

เฉพาะ ผมรีบตื่นมาวิ่งออกกำลังทุกเช้าเลยครับเพราะอากาศดีมาก แต่แดดก็แรงจนแสบผิวเพราะผมขี้เกียจทาครีมกันแดดออกมา สิ่งที่จะช่วยให้เมืองชายหาดแห่งนี้มีสีสันอีกอย่าง นอกจากชายหาดและตึกงามบ้านช่อง (นึกภาพพืชมัยบ้านเราที่ไม่มีเปลและร่มกันแดดมาแคะกะบริเวณชายหาด) คือตึ้นทางนกยูงออกดอกแดงสพรั่งไปทั่วเมืองเลย

ตอนกลางคืนนั้นสีสันก็เกิดจากแหล่งช้อปปิ้งและแหล่งบันเทิงต่างๆ อย่างพืชมัยบ้านเรา แต่ดูสะอาดเรียบร้อยกว่ากัน ช่วงวันแรกที่ไปตรงกับคืนวันศุกร์ ซึ่งนักท่องเที่ยวเยอะมาก ทำให้ชายหาดแห่งนี้มีชีวิตชีวาเหลือเกิน มีนักท่องเที่ยวหรือไม่กี่ชาวท้องถิ่นอย่างคุณลุงคนหนึ่งจับกลุ่มกับวัยรุ่นลอมวงกันเล่นดนตรีและร้องเพลง (รูปที่ 4) อย่างสนุกสนานตรงริมหาด มีวัยรุ่นต่อแถวรอเข้าไปเที่ยวผับยาวเหยียด มีร้านขายของราคาถูกแต่ดูยังงี้ก็แพงสำหรับเราอยู่ดี แหล่งบันเทิงอีกอย่างของที่นี่ คือ คาสิโนครับ ผมอดเข้าเพราะใส่ชาสันไป แต่พอฝรั่งเดินเข้าไปเห็นใส่

รูปที่ 4 บรรยากาศความสนุกสนานยามค่ำคืนที่ Surfer Paradise

รูปที่ 5 ร้าน Condom Kingdom

ชาสันเหมือนกันทำไมเขาเข้าไปได้ก็ไม่รู้ คาสิโนที่ว่าอยู่ที่โรงแรม Conrad Jupiters ซึ่งเป็นโรงแรม 5 ดาวของที่นี่ ในโรงแรมมีภัตตาคารอาหารที่ชื่อ Food Fantasy ซึ่งมีอาหารทะเลสดๆ แสนอร่อยให้กินมากมาย

แหล่งช้อปปิ้งที่สะดุดตาผม นอกจากร้านขายเสื้อผ้าและของที่ระลึกแล้วก็มี Condom Kingdom (รูปที่ 5) เป็นร้านขายของที่ระลึกแนวติดเรทแต่น่ารักนะครับ ที่เด็ดสุดในสายตาผมคือที่เสียบปากการูปสาวน้อยนอนถ่างขาที่เรียกเสียงฮาและรอยยิ้มของผู้มาทดลองใช้ได้เสมอ ตอนแรกก็นึกว่าเป็นที่เสียบปากกาที่ตั้งโต๊ะธรรมดา พอลองจิ้มๆ ปากกาดู ตุ๊กตาสาวน้อยนั้นก็ส่งเสียงร้องชวนสยิวพร้อมกับคำพูดที่ชวนให้ผู้ใช้ต้องจิ้มแล้วจิ้มอีก เธอจะพูดอะไรก็ขึ้นอยู่กับความถี่และความรุนแรงของการเสียบปากกาครับ แต่ผมคงไม่ได้เอาภาพหรือเสียงมาลงให้ดูนะครับกลัวไม่ผ่าน

กองเซนเซอร์...ผมเข้าไปดูของที่ระลึกชิ้นนั้นอยู่สองสามรอบเพราะชอบไอเดียที่เขาทำ คิดถึงที่ไรได้แต่นั่งอมยิ้ม สุดท้ายก็มีเงินหลุดจากกระเป๋าไปประมาณ 20 AUD (อัตราแลกเปลี่ยนตอนนั้น 1 AUD ก็ราวๆ 29 บาทครับ) แต่ถ้าใครจะมาขอทดลองใช้ก็ต้องบอกว่าเสียใจด้วยครับเพราะผมไม่ได้ซื้อมาใช้เองแต่เอามาฝากน้องชายเพราะเห็นมันน่ารักๆครับ

นอกจากการชมหาดทรายสีทองและเล่นน้ำทะเลซึ่งผมไม่ได้เล่นหรอกเพราะมันหนาวนะครับ ผมได้ไปเที่ยวที่ Sea World ซึ่งอยู่ไม่ไกลจาก Surfers Paradise แล้วก็ปล่อยแก่ที่ Warner Brothers Movie World กับนั่งรถสะเทือนน้ำสะเทือนบก Aquaduck ด้วยครับ ที่ Sea World นั้นนอกจากจะมี highlight คือบ่อปลาฉลามกับหมีขั้วโลกให้ดูแล้วยังมีการแสดงที่น่าประทับใจก็คือ การแสดงโชว์ความสามารถของโลมา (รูปที่ 6) ที่ผมว่าโลมาที่โอเชิสซีเวิลด์บ้านเราก็น้อยหน้า เพียงแต่การแสดงของ

รูปที่ 6 การแสดงความสามารถของโลมาที่ Sea World

เขาดูเป็นระบบระเบียบและฉากเขาสวยงามกว่าซึ่งผมก็ไม่แปลกใจเพราะฝรั่งเขาถนัดเรื่องการจัดโชว์หรืองานอีเวนต์ต่างๆที่มีการ "organized" แบบนี้มาแต่ไหนแต่ไรแล้ว เรื่องพวกนี้เหมือนเป็นวัฒนธรรมของเขา ดังนั้นจะเห็นฝรั่งเขาชอบดูการแสดงพวกละครเพลงกันเป็นกิจวัตร

ส่วนที่ Warner Brothers Movie World นั้นตัว Adult แบบ one-day 66 AUD...แพงเหมือนกัน ชื่อ

แล้วต้องเที่ยวให้คุ้มนะครับ เวลาไปสวนสนุกก็ต้องทำใจ เวลาเล่นมีแค่ไม่กี่อันดีใจ แต่ต้องต่อคิวรอกันบางที่เป็นชั่วโมง แต่มันสนุกจริงๆ ถ้าใครแวะมาเที่ยวเขาจะมีแผ่นพับแนะนำให้อ่านว่าเครื่องเล่นอะไรความหวาดเสียวมากแค่ไหน ยิ่งเสียวมากยิ่งสนุกมากนะครับ ขอบอก สำหรับผมชอบ Bat Wing (รูปที่ 7) ครับ ก่อนที่มันจะพุ่งขึ้นไปเขาก็นับถอยหลังแล้ว...มันก็ต้องกรีดอยู่ดี ขาขึ้นไปถึงความสูงเท่าตึกหลายสิบชั้นนั้นไม่เท่าไรครับได้ดูวิวด้วย แต่พอมันขึ้นไปจนสุดแล้วก็ร่วงลงมาแบบไม่มีปีไม่มีขลุ่ย ไร้แรงเสียดทานนี้สุดยอดของความหวาดเสียวแล้ว อีกเครื่องเล่นแห่งความประทับใจคือ Superman Escape (รูปที่ 7) ซึ่งเป็นเครื่องเล่นอันเดียวที่คะแนนความหวาดเสียวเต็ม 5 แต้มครับ รอคิวกันเกือบชั่วโมงกับความหวาดเสียวประมาณ 3 นาที ที่ชื่อว่า Superman Escape ก็เพราะว่าสถานีรถไฟใต้ดินที่เราจะดูโจมตีครับ Superman จะมาช่วยพาเราออกจากอุโมงค์รถไฟใต้ดิน ช่วงที่

รูปที่ 7 เครื่องเล่น Bat Wing (ทางซ้าย) กับ Superman Escape (ทางขวา)

เสียวที่สุดก็คือช่วงที่มันปักหัวลง 90 องศาด้วยความเร็วสูงมากจนรู้สึกตัวเราไร้น้ำหนักไปชั่วขณะ ตัวลอยออกจากที่นั่งซึ่งถ้าไม่มีเครื่องป้องกันคงกระเด็นหลุดออกไปเลยครับ ใครนั่งข้างหน้ารับประกันว่าหวาดเสียวสุดๆ ลองดูในรูปนะครับ

ทั้งหมดก็เป็นประสบการณ์เสียวเล็กๆที่ได้ไปสัมผัส มีสาระบ้างไม่มีสาระบ้างแต่ก็หวังว่าผู้อ่านคงได้รับความสุขไปบ้างไม่มากก็น้อยนะครับ